

VI TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 3Mo13 ,1-2.45-46)

Lugemine kolmandast Moosese raamatust:

Issand rääkis Moosese ja Aaroniga ning ütles: “Kui inimese ihunahal on muhk, lööve või valge laik ja tekib kahtlus, et see on pidalitõbi, siis tuleb see inimene viia preester Aaroni või mõne tema preestrist poja juurde. Ja pidalitõbine, kelle haigus on nähtavaks saanud, kandku lõhkirebitud rõivaid, tema juuksed olgu lahti ja nägu kuni silmini kaetud. Ja tema peab kogu aeg hüüdma: “Roojane! Roojane!” Niikaua kui tema keha katab lööve, jääb ta roojaseks. Ja kuni ta on roojane, peab ta elama väljaspool leeri üksinda.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps32 ,1-2. 5. 10b-11 R:7)

R: Issand, Sina oled mu pelgupaik.

Õnnis on see, kelle ülekohus on andeks antud
ja kelle süü kinni kaetud.

Õnnis on inimene, kelle pattu Issand ei arva süüks
ja kelle südames ei ole kavalust.

R:

Ma tunnistasin Sulle üles oma patu,
ega varjanud Sinu eest oma süüd.

Ja ma ütlesin: “Issandale ma tunnistan oma üleastumised!”

Aga Sina andsid mulle andeks mu süü.

R:

Kes loodab Issanda peale,
seda ümbritseb heldus

Rõõmustage ja rõkake Issandas, teie, õiged!

Kõik, kes te olete siirad südameilt, hõisake!

R:

(Teine lugemine 1Ko10 ,31- 11,1)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:

Vennad, kui te sööte, joote või teete midagi muud, siis tehke seda Jumala auks. Ärge olge komistuseks ei juutidele ega kreeklastele ega Jumala kirikule. Ka mina püüan alati kõigile vastu tulla, otsimata omakasu, vaid kõikide kasu, et nemadki võiksid pääseda. Võtke siis minust eeskujuga, nii nagu mina olen Kristusest eeskujuga võtnud.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 17,17)

Halleluuja. Issand, Sinu Sõna on tõde.
Pühitse meid oma tõe läbi. Halleluuja.

(Evangeelium Mk1 ,40-45)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal tuli Jeesuse juurde üks pidalitõbine. Ja pidalitõbine heitis maha tema ette ja palus: “Kui sa vaid tahaksid, saaksin mina pidalitõvest lahti!” Ja Jeesusel hakkast temast hale ja ta sirutas oma käe, puudutas teda ning ütles: “Mina tahan, saa puhtaks!” Ja sedamaid lahkus temast pidalitõbi ja ta sai puhtaks.

Aga Jeesus saatis ta kohe minema ning pani talle südamele: “Vaata, et sa ei räägi sellest kellelegi, vaid mine, näita ennast preestritele ja too ohver oma puhtakssaamise eest, nii nagu Mooses on oma käsuga neile tunnistuseks seadnud!” Aga tema läks ja kuulutas sellest igal pool nii, et Jeesus ei saanud enam minna ühtegi linna, vaid pidi jääma inimtühja paika. Ometi tuldi kõikjalt tema juurde. See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, ühel päeval juhtus minuga midagi, mis teile kindlasti tuttav ette tuleb. Olin oma mobiiltelefoni kodus kuhugi nii ära pannud, et seda leida ei õnnestunud kuidagi. Lahendus on sel puhul lihtne – tuleb iseendale teiselt telefonilt helistada. Nii leidsin minagi oma mobla helina järgi jälle üles, kuid märkasin üllatusega, et selle ekraanil oli teade vastamata kõnest. Ohoh, mõtlesin, kes küll on mulle vahepeal helistanud? Kui järele vaatasin, siis pidin tõdema, et see oli ju jälg minu enda helistamisest, et moblat üles leida...

Inimese tähelepanuvõime on üsna piiratud, nii et omaenda tegude aimatavad tagajärjed võivad vahel langeda unustusse lausa sekunditega. Hoidku vaid Jumal selle eest, et me ei eksiks nii kergesti ega oleks nii hajameelsed asjades, mis on elutähtsad.

Me palvetame Kyrie...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kord elas taluõuel kukk nimega Jakup. See kukk oli üks väga edev elukas. Ükskõik mis ta ka tegi, ikka pidi ta selle üle uhkustama ja valju kiremisega kõigile teada andma.

Ühel päeval hiilis õuele rebane Voldemar. Kõik pudulojused põgenesid ja peitsid end, kes kuhu sai. Kukki Jakup leidis hädaga peidupaiga vanas korvis, mis seisis hobusevankril. Rebane Voldemar oleks ta sealt hõlpsasti kätte saanud, aga tal ei tulnud üldse pähe vankrist otsida. Kui kukki Jakup taipas, millise imehea piilupaiga ta leidnud oli, siis ei saanud ta sellega muidugi uhkustamata jätta.

“Kikerikii... vaadake, kui hea peidupaiga ma leidsin!” Seda kuulis kohe ka rebane Voldemar. Ühe hüppega oli ta vankrist ja kraksti!, hammustas kukki Jakupil saba otsast ära. Sel hetkel ilmus aga taluperemees uksele, ja rebane jooksis minema.

Kukki Jakup pääses sellest loost eluga, aga ega ta sellest suurt midagi õppinud. Ikka ja jälle kireb ta iga väiksema asja peale ja üritab sellega uhkustada. Kuid kes võtaks tõsiselt kukke, kellel ei ole saba...?

Kindlasti olete teiegi kohanud elus inimesi, kellel on probleeme enesevalitsemise ja impulsikontrolliga – et mis meelel, see keelel, mis mõeldud, see tehtud. Inimesed ei loe tavaliselt üksikute mõtteid, kuid Jeesus oli Jumal ja pidi seega teadma, kes oli too pidalitõbine, kelle ta terveks tegi. Ma olen nimelt korduvalt kuulnud tõlgendust, mille kohaselt Jeesus keelas just sellepärast pidalitõbisel tema tervistamise asjaoludest rääkida, et sõnum sellest kiiremini leviks.

Psühholoogiast on meile tõepoolest tuntud fenomen, mille kohaselt tekitab keeld midagi vastupandamatu kiusatuse taolist. Kui näiteks keegi keelaks meil neelata, siis kogeksime, kui raskeks see muutub. Muidu võime olla neelatamata palju kauem, kuid tähelepanu all saab sellest tõeline piin. Samamoodi võib meile usaldatud saladus olla raskeks koormaks.

Mis sundis aga pidalitõbist oma imelise tervekssaamise asjaoludest igal võimalusel kuulutama? Ja millega võiks niisugust käitumist õigustada? Sest kui Jeesus oleks terveks tegemisel valinud teadlikult labiilse isiku, siis oleks see lihtlabane manipulatsioon. Ja kui me heidame kõrvale ka

võimaluse, et maailma lunastaja oli rumalam või alatud kui meie tänapäeval, siis jääb vaid üks variant: Jeesus mõtles oma keeldu tõsiselt, ja isik, keda keelati, oli võimeline seda ka pidama, kuid läks teadlikult oma südametunnistuse vastu.

Armsad õed ja vennad: meie, inimesed, oleme vahel alatud ja võime endale märkamatu arvama hakata, et ka Jumal pole kõikidest inimlikest pahedest vaba. Kui me loeme Vana Testamenti, siis tundub meile, et meie Looja on liiga julm, kui aga Uut Testamenti, siis näib ta liiga halastav.

Jumala käitumise tagamõtet ei mõista me aga iial. Inimese religioosete otsingute motiiviks jääb eelkõige tema enda hädavajadus oma saatust seletada ning anda sellele mõte. Ja kui me oleme neis otsingutes järjepidevad, siis areneb ka meie arusaam Jumala tahtest aina edasi. Nii hakkame me aja jooksul üha enam läbi nägema omaenda seniste veendumuste väiklust ja ühekülsust. Ja kui me oleme oma vigadest aru saanud, siis ei jää muud üle, kui neid parandada. Aamen.